

Въ Батошево били събрани 500 души пъргави и смѣли младежи. Дюзтабановъ възложилъ на батошевската дружина да пази пѣтищата къмъ Дерелий, Сърбеглий и Душево. За командиръ той отредилъ габровеца Георги Бочаровъ.

Като наредилъ батошевчени, Цанко Дюзтабановъ заминалъ съ дружината си за с. Кръвеникъ. Въ това село станалъ нѣщо много тържествено и много трогателно. Цанко и дѣдо Филю се срещнали като царе. Тѣ слѣзли отъ конетѣ си, прегърнали се и се цѣлунали. На цѣлия събралъ се тука народъ — мъже, жени, деца, това направило най-силно впечатление. Всички казали:

— Щомъ имаме такива славни войводи, България ще възкрѣсне. — Всички били радостни, весели и съ голѣма вѣра въ сполуката.

Дѣдо Филю и Цанко Дюзтабановъ, заедно съ главнитѣ си хора, възседнали хранени коне и се качили на „Високата могила“, забили знамето и съ револверитѣ си подъ команда изгърмѣли три пѣти въ знакъ, че държавата имъ вече е свободна. Всички четници били наредени на редици по двама съ своитѣ десетници и стотници. Тѣй тѣ минали покрай войводитѣ, които седѣли на буйнитѣ си коне, гордо ги поздравлявали и насърдчавали. Следъ тоя парадъ бойцитѣ били заведени и наредени по позициитѣ да бранятъ пѣтищата отъ турцитѣ.

Когато всичко се свършило така въ Кръвеникъ, Дюзтабановъ оставилъ въ помощъ на батошевци 40 свои момчета подъ командата на най-храбрия габровецъ Тотю Ивановъ, простилъ се съ дѣда Филя и заминалъ за Ново село.

Въ столицата на новата българска държавица Ново село Дюзтабановъ билъ посрещнатъ най-